

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת עקב | גיליון 39 | י"ח באב תשפ"ג

סעודה ראשונה

"וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְשֻׁפָּטִים הָאֵלֶּה"

האדם צריך לדעת שהזמנים הקשים והמשברים הם שעות מבחן מהקב"ה.

אנחנו רואים בפרשת השבוע "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְשֻׁפָּטִים הָאֵלֶּה" נבוא ונשאל מה פירוש וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן?

צריך לדעת יסוד גדול, יש שני זמנים שהאדם עושה בהם מצוות, יש זמן שהאדם בשמחה בגדלות, בהרחבת הדעת והוא עושה מצוה, דבר טוב וגדול ביותר. יש זמן אחר שהאדם עושה מצוה מתי שהוא בצער וביגון, בקטנות המוחין שאז הוא עושה מעשים טובים ודברים גדולים.

התורה הקדושה אומרת "וְהָיָה עֵקֶב" מתי שהאדם עושה מצוה בזמן של עקב, בזמן שהוא בתחתית ובמצב הגרוע ביותר כמו העקב שנמצא בתחתית הרגל, המקום הנמוך ביותר בגוף של האדם, יש ערך עצום למצוה שהוא עושה בזמן הזה.

אם נסתכל על יוסף הצדיק, נראה שיוסף הצדיק נהיה "יוסף הצדיק" הדבר הגדול ביותר ממתי שנמכר לעבד בארץ מצרים שאשת פוטיפר ניסתה להכשיל אותו ויוסף עמד בניסיון וניצל, מאותו יום יוסף הצדיק נהיה "יוסף הצדיק". השבח שהתורה משבחת ומהללת את יוסף זה לא על הזמן שכל בנות מצרים היו עומדות על החומה להסתכל עליו על היופי שלו וכל הנשים המצריות רצו אותו, זה לא השבח של יוסף. השבח של יוסף היה על הזמן שהיה איש פשוט, פועל ועבד בבית של פוטיפר. בזמן שהאדם נמצא בקטנות המוחין, שנמצא במקום הנמוך והקשה ביותר, בעקב משם יש לו את הכוח לטפס ולעלות למקומות הגדולים ביותר.

פה רואים יסוד גדול, המבחן של האדם לחיים זה בשעות של המשברים שלו, איך הוא מתנהג במשבר. מתי שהאדם בגדולה ובשמחה כשנחוט וטוב לו ואז הוא מתנהג כמו שצריך זו לא גדולה, כי יש לו פרנסה ויש לו הצלחה והכל טוב ונח. הגדולה של האדם להתנהג כמו שצריך כשהאדם נמצא בשפל ובעקב במקום הנמוך שאז הוא שומר על עצמו, זו הגדולה של האדם.

וכך גם אצל הלל הזקן, הגמרא אומרת (יומא לה:): שהלל מחייב את העניים. הלל הזקן שהיה אחד מהנשיאים הגדולים של עם ישראל, חכם צדיק ועשיר כל המעלות הטובות היו בהלל הזקן, אבל מאיפה הגמרא אומרת שהלל הזקן קיבל את הכוח שלו, מאיפה היה להלל את הכוח לחייב את העניים?

הגמרא מספרת על הלל הזקן שבתחילה היה פועל עני שעבד וקיבל כמו שקל ליום, חתך את מה שקיבל, חצי לקנות אוכל לבית שלו וחצי שקל היה משלם כניסה לבית המדרש ללמוד תורה. יום אחד היה שלג גדול והלל הזקן לא מצא עבודה ולא היה לו כסף, בא לבית מדרש ולא נתנו לו ליהיכנס מבלי לשלם. בגג של בית המדרש היה חור קטן, טיפס הלל הזקן על הגג כדי לשמוע את השיעור עד שירדו עליו כמויות של שלג והתעלף. כשהגיע הבוקר ולא נכנס אור לבית מדרש, הסתכלו שמעיה ואבטליון שהיו הרבנים בבית המדרש לכיוון התקרה, ראו שם את הלל הזקן ששוכב שם והסתיר את האור. משם הלל הזקן לקח את כוחו והוא מחייב את העניים מהזמן שהיה בעקב בנמיכות הגדולה ביותר.

"שֶׁשְׁפָּלְנוּ זָכַר לָנוּ" (תהלים קלו, כג) הקב"ה זוכר לאדם את הרגעים שנמצא בשפל. את המצבים של השפל והמשברים של האדם, את זה הקב"ה זוכר לאדם איך הוא מתנהג ועליהם הוא שופט את האדם. לכן מתי שהאדם רואה את עצמו בזמן של משבר, ידע שהוא בזמן של מבחן.

בחיים יש זמן שהכל זורם כמו שרוצים אבל לא מסתכלים חזק על האדם, בזמנים שיש משבר לאדם ויש ניסיון "וְהָאֵלֹהִים נִסְּהוּ אֶת אַבְרָהָם" (בראשית כב, א) יש אלוקים שזו מידת הדין, אז זה זמן שהקב"ה בוחן את האדם, את ההתנהגות שלו את המעשים שלו. בוחן איך האדם מתנהג בזמן של העקב, אם האדם עומד טוב בזמן הזה הקב"ה יעזור לו כי את הזמן הזה הוא לוקח לסיבוב השני במלחמה של החיים.

בס"ד

העתירו בתפילה ועוררו רחמי שמים מרובים!

רבי יאשיהו יוסף בן זרי שליט"א
והן אל כביר לא ימאס תפילת רבים

נפש הדי"ק

אדם צריך לדעת שהוא צריך לעשות השתדלות גם אם הוא לא רואה מיד את הרווח ואת הישועה וגם אם הוא לא רואה מיד את מה שהוא דמיון שיהיה לו.

הרבה דברים בחיים צריכים להתחיל ולאט לאט עם הזמן רואים את ההצלחה. הרבה דברים בחיים צריכים להשתדל ולאט לאט עם הזמן רואים את הסייעתא דשמיא, אבל דבר שאדם מתחיל והוא מחכה מיד לראות את ההצלחה, את הרווחה, את הסייעתא דשמיא באותו רגע - לא ככה אלו החיים, יש דברים שהקב"ה מהר מאיר לאדם פנים ויש דברים שהקב"ה רוצה שהאדם ישתדל, יטרח, יעמול וישג את הדבר בהשתדלות וזה רצון השם. אז אם אתה לא רואה מהר את ההצלחה במה שאתה רוצה ומדמיון שמגיע לך או שאתה צריך לקבל, אל תתייאש, תמשיך, לאט לאט בסוף תגיע לפסגה.

"והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ושימם בך ונתנם בכל שנאיך"
האדם חייב להתפלל שהרע לא ירד לעולם כי אם ירד הוא חייב להיתפס במשהו.

וכך רואים גם מתי שאמר הקב"ה לאברהם אבינו "אל תשלח ירך אל הנער ואל תעש לו מאומה" (בראשית כב, יב) אברהם אבינו חיפש מיד משהו במקום יצחק "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם וילקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו". גם פה נבוא ונשאל מדוע אברהם כ"כ התאמץ להביא אייל במקום יצחק, הרי הקב"ה אמר לו שלא צריך להקריב את בנו ובה נגמר הכל, למה הוא חיפש משהו להקריב במקום הבן שלו, אלא אברהם אבינו ידע שהייתה מידת הדין לשחוט את יצחק, אז חייב היה להיות משהו במקום זה כי אם לא יהיה משהו במקום זה, יכול להיות אסון גדול.

ומובא בספרים הקדושים על מנהג קדום מתי שהיה אדם חולה במשפחה, היו הולכים ומוכרים לגוי את המחלה משום שאם יורד רע לעולם חייב שהוא יתפס במשהו, אם רוצים להעביר את זה מוכרים את זה לגוי או לאדם אחר.

והגמרא מספרת (ברכות סב): שעל רבי אלעזר הייתה מתוחה מידת הדין והיה נחש בבית הכסא שחיכה להכיש את רבי אלעזר מתי שיכנס כדי שימות. והגמרא אומרת שבא גוי ודחף את רבי אלעזר ולקח את המקום שלו בבית הכסא והנחש הכיש אותו ועל אותו גוי נכתב למות במקום רבי אלעזר. אם נכתב רע הוא חייב להיתפס, לכן האדם תמיד צריך לעשות טוב ולהשתדל שלא ירד רע לעולם, כי אם ירד רע לעולם חייב שמשהו אחר יתפס במקומו.

וזה מה שאומר דוד המלך "אֲרוֹמְמֶךָ ה' כִּי דָלִיתִנִּי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אֵיבֵי לִי" (תהלים ל, ב) דוד המלך מודה ומהלל לקב"ה שעשה אותו דל והוריד לו את הפרנסה, שהדלות והצער יהיה במקום המוות ח"ו שזה הדבר הקשה, כי אם יש רע שצריך לרדת לעולם הוא חייב להיתפס ומעבירים אותו מדבר טוב לדבר לא טוב. לכן התורה הקדושה אומרת "והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ושימם בך ונתנם בכל שנאיך" כי אם הרע יורד לעולם הוא חייב להיתפס.

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, רבנו הרש"ש תיקן בתפילה של הימים הנוראים לומר י"ב פעמים כנגד י"ב חודשי השנה "לעולם ה' דְּבַרְךָ נָצַב בְּשָׁמַיִם" (תהלים קיט, פט) יש שם תפילה גדולה וחשובה של רבנו הרש"ש שמתפללים לקב"ה שלא יוריד רע לעולם. ומובא בשם רבנו הרש"ש שאנו מתפללים על הרע שישאר בשמיים ולא ירד לארץ, כי מתי שיוורד רע לעולם הרע חייב להיתפס במשהו, אם ח"ו נכתב לעולם שתרד איזושהי מחלה, המחלה הזו חייבת להיתפס במישהו ואם היא לא נתפסת במישהו רע, היא נתפסת במישהו טוב.

לכן צריך להיזהר מקללה שלא לקלל לא את השונאים ולא את האויבים, כי ברגע שהאדם מקלל הוא מוריד רע לעולם ואם הרע הזה באותו רגע לא נתפס בשונא של האדם, הוא יכול לחזור ולהיתפס במישהו שהאדם אוהב. רע שיוורד לעולם חייב להיתפס במשהו ואם לא נתפס, הוא נשאר משוטט בעולם עד שנתפס במישהו בטוב או ברע. לכן מתפללים לקב"ה שישאיר את הרע בשמיים ולא יוריד אותו לא לטובים ולא לרעים, כי ברגע שיוורד רע לארץ הגוי יכול להתחמק מהרע והרע הזה בסוף יבוא על מישהו טוב, לכן עדיף שישאר בשמיים ולא ירד לארץ.

ורבותינו הקדושים אומרים לנו ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רע הגזירה, נבוא ונשאל למה נאמר מעבירין למה לא נאמר מבטלין את רוע הגזירה? אלא כי אין מציאות לבטל את הגזירה לגמרי, אלא יש רק מציאות להעביר אותה ממקום אחד למקום שני. לכן האדם צריך להיזהר, כי אם יורד רע הוא חייב להיתפס בדבר. המשנה אומרת (אבות ג, ה) רַבִּי נְחֻנְיָא בֶן הַקָּנָה אָמַר, כָּל הַמְקַבֵּל עָלָיו עַל תּוֹרָה, מַעֲבִירִין מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת וְעַל דָּרָךְ אֶרֶץ. אם יש עול דרך ארץ רק מעבירים אותו מהאדם למישהו אחר. אם יש בעיה היא חייבת להיתפס בדבר מסוים, היא לא תישאר בלי פתרון לכן יותר טוב שהרע לא ירד לעולם שלא ירד ויגרום נזק חמור וקשה שאי אפשר לחשוב בדעת מה הוא יעשה אם ירד לעולם.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

שאלה:

כבוד הרב, התחתנו בידיעה שנזכה לבית של תורה. עכשיו אנחנו רואים שהבעל התקורר בעבודת השם ולא לומד כמעט תורה ואני בצער שאין לי זכות, מה אנחנו אמורים לעשות כבוד הרב שיהיה לנו בית של תורה?

תשובה:

צריך לדעת שבעל ואשה זה שותפים ואם האשה בחיזוק עצום ובדבקות עצומה בלי מריבות, בדבקות עצומה היא תרים את בעלה. כמו אדם שתורם כסף ואומר "אני תורם מכל הלב לשם שמיים" והמקבל לא עושה את זה לשם שמיים, הוא מקבל שכר של לשמה ובסוף גם האדם שקיבל, יעשה לשם שמיים.
 אז האשה תתחזק בכל הכוח בדבקות בהשם שהיא עושה את זה לשם שמיים, בסוף גם הבעל יעשה את זה לשם שמיים והבעל ישב וילמד תורה ויעשה את כל הדברים כמו שצריך.

"ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו"
מאה ברכות שאדם מברך בכל יום מורידים ממנו קטרוג ומחזקים את הכוחות בגופו.

בפרשת השבוע אנחנו רואים את כל העניין של מצוות מזוזה שזו מצוה חשובה ביותר שהקב"ה מצווה אותנו לשים בפתח הבית ויש כוח למזוזה לשמור ולהגן על האדם מכל רע. יש מחלוקת בראשונים האם מתי שאדם שם מזוזה הוא יכול לכוון שבזכות זה הקב"ה ישמור אותו מכל רע או לכוון רק למצוות מזוזה ובכוח של מצוות מזוזה יש גם סגולה להינצל מכוח רע.

ידוע מה שהגמרא אומרת (מנחות מג:): שכל יהודי צריך לברך בכל יום מאה ברכות ולומדים את זה מפרשת השבוע "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו". ואומר רש"י שם בגמרא, מה ה' אלהיך, קרי ביה מאה. אם נספור את כל האותיות שבפסוק נגיע לתשעים ותשע אותיות, אם נוסיף על המלה "מה" את האות א' יצא מאה.

ידועה הגמרא בירושלמי (פאה פ"א, ה"א) שמביאה סיפור על רבי הקדוש שהמלך ארטיבון שלח לו מרגלית יקרה ביותר ורבי הקדוש החזיר לו מתנה מזוזה יקרה. המלך קיבל את המזוזה וכעס שהוא שלח מתנה יקרת ערך ורבי החזיר לו מזוזה. אמר לו רבי המתנה שהוא שלח לו היא לא כמו מתנה שצריך לשמור עליה, אלא הכוח של המזוזה הוא לשמור על האדם והמזוזה הזו תשמור עליך, שמר אותו מלך את המזוזה במקום נסתר. עברו כמה חודשים שהבת של המלך חלתה והגיעה למצב קשה ביותר, נזכר אותו מלך במזוזה שרבי הקדוש שלח לו וקבע אותה בפתח חדרה של הבת שלו. חלפו כמה ימים והבת קמה ממיטת חוליה שהיה קשה ביותר והבריאה. שמח המלך שמחה גדולה והודה לרבי הקדוש ששלח לו את המזוזה.

המדרש מספר (תנחומא קרח, ס' יב) שבזמן דוד המלך הייתה מגפה שכל יום היו מתים מאה אנשים, בא דוד המלך ותיקן לברך מאה ברכות כדי להוריד את הקטרוג מעל עם ישראל ולא מתו יותר האנשים במגפה.

הכוח של המזוזה לשמור ולהציל את האדם מכל דבר רע ולכן במזוזה כותבים שד"י ש'ומר ד'לתות י'שראל שזה כוח גדול ושם קדוש שהקב"ה שומר את הדלת של האדם מהמזיקים ומכל רע.

נבוא ונשאל מה העניין של המאה ברכות שצריך לברך בכל יום שזה דבר וחזק מאוד, אז צריך לדעת הגמרא אומרת (סנהדרין לח:): מתי שהקב"ה ברא את אדם הראשון גובהו היה מהארץ עד השמיים, שכביכול בני האדם יהיו הדבר שמחבר ומקשר בין הגשמיים לבין הרוחניות לדבר אחד, כמו מה שיעקב אבינו חלם בחלומו "והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב).

ואומר רבנו האר"י הקדוש מתי שהמלאך הרע, המזיק מתקרב לפתח ביתו של האדם ורואה את המזוזה הוא פוחד ולא עובר את הפתח של הבית.

אבל אחרי שאדם הראשון חטא ויפיל מעץ הדעת, אומרת הגמרא וכך מובא גם בזוהר הקדוש (בראשית נג, ע"ב) שהניח הקב"ה את ידיו על ראשו של אדם והוריד אותו לגובה של מאה אמות שהם כנגד מאה ברכות בכל יום, כאשר כל ברכה היא כנגד אמה אחת. כאשר האדם מברך מאה ברכות ביום, כל ברכה מתקנת, מקדשת ומרוממת חלק מהגוף של האדם שהוא כנגד המאה אמות שהיו בגוף של אדם הראשון.

לכן נקפיד שהמזוזות בביתנו יהיו כשרות, יש הרבה מזוזות שהן לא בדייק כשרות וזה דבר שגורם לאדם חוסר שמירה וברכה מהשמיים. נקפיד בכל פעם שעוברים ליד המזוזה, לא לעבור סתם ככה ליד המזוזה אלא כמו שמובא ברבנו האר"י הקדוש שבכל פעם שעובר ליד המזוזה יחשוב את השם הקדוש שד"י ש'ומר ד'לתות י'שראל ויקבל הכנעה של הקב"ה בליבו ואז יעבור בדלת כשנכנס וכשיוצא, וכך הקב"ה ישפיע על כל אחד שפע ממרום ברכה ואור גדול בזכות המזוזה.

אם כך, כל יום ישתדל האדם מהבוקר בשחרית ובעיקר בשבת שאין תפילת י"ח אלא יש שבע ברכות בעמידה, להקפיד ולספור כל ברכה שמברך על אוכל ושתייה או על הריח כדי שיגיע למאה ברכות בכל יום.

ועוד אפשר לפרש שמאה ברכות שמברכים הם כנגד מאה אמות שהיה גובהו של בית המקדש, כמו שהמשנה אומרת (מידות ד, ו) וְהֵיכָל מִצָּהָה עַל מִצָּהָה, עַל רֹם מִצָּהָה.

מתי שהאדם מברך מאה ברכות ביום, הוא מקדש ומטהר את עצמו וכך מובא בבבלי (שמ"ב כג, א) על דוד המלך "וַיָּאֵם הַגִּבֹּר הַקָּם עַל עַ"ל בגימטריא מאה, המאה ברכות שדוד המלך תיקן וחיזק לברך בכל יום. לכן האדם יזהר ויספור בזירות גדולה מאה ברכות בכל יום שמורידות קטרוג מהאדם כי מתי שלא ברכו היו מתים אנשים, והמעלה של המאה ברכות גדולה ששומרת על הכוחות בגוף של האדם.

"וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך"
הכוח של המזוזה לשמור ולהגן על האדם מכל רע.

עומדים להיכנס לחודש אלול חודש הרחמים והסליחות ונהגו בעם ישראל יהודים כשרים שבחודש אלול יותר מקפידים לבדוק את התפילין והמזוזות.

הזמן שנרות שבת כבים - שעת רצון גדולה לקיבול תפילות

ובבקשה צדיקים תעתירו בעדנו, ותדעו צדיקים הסבא הקדוש רבי מאיר אבוחצירא היה אומר, שבשבת קודש מתי שהנרות של שבת נכבים ויש עשן עולה, בשעה שהנרות נכבים, זו שעת רצון גדולה שהתפילות מתקבלות. ומסופר שהוא היה יושב שעות ומחכה שהנרות יכבו, ומתי שהנרות היו נכבים והעשן היה עולה, היה יושב ומתפלל והיה עוצם עיניו, והיו רואים ממש דמעות של אושר יורדים מהעיניים שלו, וכל הבקשות שהיו לרבי מאיר, הוא היה מתפלל בשעה שהנרות נכבים והעשן עולה לשמיים. זה הרגע הגבוה והגדול בשבת, שעת רחמים, שהקב"ה מקבל את התפילות.

רבי עמרם בן דיוואן

ימים קשים, היה לנו משהו קשה, ואמרנו קבלה על עצמנו, וראינו נס מעל לטבע בקבר של רבי עמרם בן דיוואן. זה מקום שיש בו כוח שמי שרוצה לעבוד על עצמו, להחזיר את התמימות.

הציון של רבי עמרם בן דיוואן זה ציון קדוש ביותר. רבי עמרם בן דיוואן מת על קידוש השם, הוא היה נדרף, ברח למרוקו, אמר להקב"ה הבן שלי חולה בכללי, כי אני ברחתי (כי אותו רדפו הממשלה), אני אמות כפרה על הבן שלי, והבן שלי יחיה. רבי עמרם בן דיוואן אנשים ראו שם ניסים עצומים מעל לטבע. אנשים ראו שם דברים גדולים מעל לטבע. רבי עמרם בן דיוואן, וודאי שהוא יושב בבית דין של מעלה. ידוע מה שכתוב בספרים הקדושים, יש להקב"ה בית דין בשמיים, הקב"ה יושב בבית דין, והקב"ה מביא גם נשמות של צדיקים שגם הם דיינים, אתו בבית דין של מעלה. והצדיקים האלה זה צדיקים שהם רחמנים, וטובים, ומלמדים זכות על עם ישראל, ותמיד יש להם להגיד טוב על עם ישראל. וכל הצדיקים שתמיד היהודים קשורים אליהם והולכים לקברים שלהם, אלה צדיקים שהם בבית דין של מעלה שמלמדים זכות על עם ישראל. לכן השם נתן בלב של כולם ללכת לאותם קברים של צדיקים. ודאי שבבית דין של מעלה של הקב"ה באיזה מאחד מהבתי דינים החשובים, רבי עמרם בן דיוואן יושב שמה. וכשהולכים לציון שלו, ומעוררים אותו. רבי עמרם בן דיוואן הוא כוח עצום, שהשפעה שלו השפעה גדולה ביותר.

רבי עמרם בן דיוואן נפטר בט' באב, לא בט"ו באב. קברו אותו בט"ו באב. אנשים חושבים ט"ו באב הוא נפטר בט"ו באב קברו אותו. ט"ו באב זה הסוף השבעה שישבו עליו שבעה, ט"ו באב עשו את ההילולה הגדולה של רבי עמרם בן דיוואן, שהיה מלאך השם צבאות, בט"ו באב עשו את ההילולה שלו כי זה היה הסוף השבעה.

רבי עמרם בן דיוואן היה רב גדול בחברון, שהיה במערת המכפלה, קדוש עליון. היה לו בן, קראו לו רבי חיים, הוא בא לארץ מרוקו, לאסוף כסף במרוקו. מרוקו הייתה ארץ שגרו בה הרבה יהודים, אלפיים שנה, היהודים פה היו בעלי מלאכה. כמו שהיום אנשים נוסעים לאמריקה לאסוף כסף לארץ ישראל, היו באים למרוקו כל הרבנים, רבי דויד בן ברוך, רבי עמרם בן דיוואן, רבי פנחס הכהן, רבי דניאל השומר, כל הרבנים, מאות, מאות של צדיקים, מרוקו הייתה כמו אמריקה של ארץ ישראל. וכל הרבנים וכל השלוחים וכל הצדיקים היו באים למרוקו לאסוף כסף לארץ ישראל. כמה זמן יהודים גרים במרוקו? יותר מאלפיים שנה. יותר מאלפיים שנה יהודים גרים במרוקו, אפילו אומרים שיש פה איזה קבר, שהקבר הזה שייך לבן של שלמה, הבן של שלמה המלך, מקום רגיש מאד, אומרים הבן של שלמה המלך קבור פה.

מרוקו זה מקום שהיהודים היה להם בו נחת, טוב, פרנסה, שפע, דברים נוחים, דברים טובים, היה ליהודים טוב ונוח בארץ הזאת. והחיד"א מספר בשם הגדולים, רבנו החיד"א שהיה תלמיד של רבי חיים בן עטר, הרי כל מה אנחנו הולכים לכותל, ואנחנו שמים פתקים ומתפללים, זה דברים שרבנו החיד"א, שמע מרבו, מרבי חיים בן עטר. רבי חיים בן עטר שגם הוא היה ממרוקו, והיה קדוש עליון, שהחיד"א היה תלמיד שלו. החיד"א מספר שהוא היה נוסע עם רבנו עמרם בן דיוואן, פעמיים או שלוש נסע עם רבי עמרם בן דיוואן, לחוץ לארץ, לאסוף כסף לשוב היהודי בארץ ישראל. ולא היה פעם מטוסים, ורבנים טסים במטוסים, הם היו הולכים באוניות. ואיך היו הולכים באוניות? לא היה להם כסף לשלם לאוניה, הם היו הולכים בתור האנשים ששמים פחם באוניה, ותמורת זה יקחו אותם ממדינה למדינה באוניה.

ורבנו החיד"א מספר, שהוא נסע באניה עם רבי עמרם בן דיוואן בסכנה גדולה, שהיו זורקים טילים והורגים אוניות, היה מלחמות בין מדינות למדינות שרבי עמרם סיכן את חייו ובא למרוקו לאסוף כסף לשוב היהודי בחברון.

פעם שניה, רבי עמרם ברח מארץ ישראל. הוא ירד בתוך מערת המכפלה, ידוע שבמערת המכפלה יש מחלוקת, איך קבורים האבות, אדם, חוה, אברהם שרה, או אברהם יצחק ויעקב והנשים לבד. יש מחלוקת בראשונים איך קבורים האבות הקדושים. ורבנו עמרם בין דיוואן ירד בתוך המערה של מערת המכפלה. הפחה, השליט, כעס מאד. אמר, זה דבר שיהודים לא צריכים לעשות את זה, למה הוא ירד למערת המכפלה, בטח יש שם כסף, זהב, הוא הלך לקחת כסף, זהב, הוא הלך לעשות כישופים, דברים לא טובים. הוציא גזר דין מוות לרבי עמרם בן דיוואן.

רבי עמרם בן דיוואן פחד, שלא יוציאו אותו להריגה, לקח את הבן שלו חיים וברח למרוקו. היה במרוקו, הסתובב, פעל ישועות, היה קדוש עליון, היה צדיק.

הואים את הקבר שלו, הקבר שלו זה אבנים. למה אבנים? כמה פעמים בנו קבר, בבוקר באו, הקבר היה שבור. רבי עמרם רצה הקבר שלו ככה יהיה שבור, כמה פעמים, עשרות פעמים שיפצו, בנו, נשבר הכל, קמו בבוקר, הכל גל אבנים, רצה שיהיה פה אבנים, לא רצה שיהיה פה קבר.

כמה ניסים היו לאנשים בקבר של רבי עמרם בן דיוואן. אנחנו יכולים להעיד ולומר, שלנו באופן אישי, היה לנו נס מעל לטבע בימים שעברנו, ימי זעם,

כדאי הוא דבי שמעון
לימוד עליו בשעת הדחק

הזרמנות הר פעמית
להנצחת שמות במהדורה
החדשה והמהודרת של ספרי
לימוד הזוהר היומי

ניתן להנציח שמות
להצלחה, ישועה ופרנסה
או להנציח את שמות
הנפטרים לעילוי נשמתם
ולזכות בשותפות של
נשרות אלפי סיומי
הזוהר הקדוש

להנצחת הזוהר היומי
או הנצחת חודש לימוד סלא
במהדורת הזוהר היומי שתהולל בעשרות אלפי עותקים

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון 9260*